

[Erik Eriksen.]

Vi ser mange af disse ganske unge være Cyklebude eller lignende helt op til 18—19 Aars Alderen, og saa indtræder det Tidspunkt, da deres Arbejdsgiver ikke længere kan være bekendt at have dem som en Slags Bydreng, og saa skal de ud at søge andet Arbejde. Men desværre er Forholdet det, at allerede paa Forhaand har de minimale Chancer for at faa det, fordi der ikke inden for Systemet er Spændvidde nok i Forhold til Arbejdsydelsen. Jeg gentager, dette er ikke sagt for paa nogen Maade at ville øve Løntrykkeri, tværtimod, det er sagt for at pege paa den ulykkelige Stilling, som mange af de ganske unge staar i, og som har Krav paa Interesse og Forstaaelse.

Endvidere tror jeg, at saadan som Forholdene i det hele taget er i det private Erhvervsliv, kan de Arbejdsbetingelser, som Forslaget byder, selv om de maaske ikke er for gode, ikke praktiseres. De Arbejdsbetingelser, som bydes, maa være ringere end det private Erhvervslivs, ellers kan man være evig forvisset om, at der gaar for mange fra Marken over Grøften ud og retter Vejsving. Endelig kan det vel ogsaa siges, at de Mennesker, som Forslaget tilsigter at skaffe Arbejde, efter lang Tids Arbejdsledighed ikke har den samme Arbejdsevne som andre, der er i Arbejde, og det er der aldeles ingen Skam i, for anderledes kan det ikke være.

Videre forstaar jeg ikke, hvorfor det fortrinsvis skal være arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere, som skal komme i Betragtning ved disse Arbejders Udførelse. Heller ikke dette kan vi fra vor Side billige.

Det kan ogsaa have sin Interesse at faa at vide, hvordan Arbejdsløshedsfonden har det, hvorledes dens økonomiske Stilling er. I det hele taget maa mit Parti være af den Opfattelse, at Ministeren her faar fri Raadighed over meget store Beløb. Vi mener, at det er i høj Grad ønskeligt, at Ministeren skal have Tilslutning, ikke blot fra Socialministeriets Arbejdsudvalg, men ogsaa fra Rigsdagens Finansudvalg. Den Tendens, som i det hele er fremherskende, at Rigsdagen delegerer sin Indflydelse og dermed sin Kontrol ud til dette eller hint Udvalg, kan vi ikke billige.

Med Hensyn til § 5, Fordelingen af Udgifterne, kan jeg sige, at mit Parti paa

Linie med de Forslag, vi har stillet som Ændringsforslag til Udligningsforslaget, maa kræve, at de 20 pCt., som Kommunerne skal afholde efter Reglerne i Arbejdsløshedslovens Kapitel 5, overføres til Staten, og hvad angaar den enkelte Kommunes egen Part af Udgifterne, maa vi holde paa, at det Bidrag, der her er Tale om som Kommunens egen Part af Arbejdslønnen, ikke skal være højere end det eller nogenlunde det, den ellers vilde komme til at betale som sin Part af Understøttelsen.

Men i øvrigt er det min Opfattelse, at dette Lovforslag ikke gaar til Ondets Rod, nemlig de kunstige og ulige Vilkaar for Erhvervene. En rationel Bekæmpelse af Arbejdsløsheden findes ikke anvist i Forslaget, som tværtimod indeholder forskellige Farer. Det, vi skulde finde Vej frem til, ligger paa en ganske anden Linie. Det ligger i Vilkaarene for det enkelte Erhverv, dets Indtjeningsmuligheder i Forhold til dets Byrder, med andre Ord, at stille Erhvervene samfundsøkonomisk lige, for det er ganske givet, at saa længe vi paa den ene Side har en Række beskyttede og monopoliserede Erhverv, som stopfodres med store Beløb, som Forbrugerne maa betale, og paa den anden Side har Eksporterhvervene, Handelen og er Række smaanæringsdrivende, hvis Muligheder Dag for Dag begrænses og beklippes, saa længe det er Tilfældet, løses Arbejdsløshedsproblemet hverken helt eller delvis, manglende Medhjælp i Landbruget fremskaffes ikke, lige saa lidt som Beskæftigelsesspørgsmaalet i det hele taget vil kunne løses uden om Landbruget.

Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen var i Virkeligheden inde paa det samme, i hvert Fald indirekte. Det var i hvert Fald med særlig Opmærksomhed, jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem sagde, at Industrien har nu saa mange beskæftigede, at det ikke kan være muligt at forøge Antallet ret meget. Deri ligger en Anerkendelse af, at inden for Industrien er der ikke flere Beskæftigelsesmuligheder. Dette blev ogsaa anerkendt fra Industriens Side i Industriraadets Beretning for 1935, hvor man fastslog, at hvad angaar saavel Hjemmemarkedet som en yderligere Industrieksport, er Mulighederne udtømt, der er der ikke Mulighed for nogen Merbeskæftigelse. Det samme var det ærede Medlem inde paa i sin